

Recés a la Ciutat

Setmana Santa 2010

**Acompanyem Jesús,
acompanyem el
Món**

1, 2 i 3 d'Abril 2010

Església del Sagrat Cor - Jesuïtes
Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia
Casp 27 - 08010 Barcelona - 93 301 23 50

Divendres Sant

Com ens situem davant les nostres creus?

Preguem des de la passió del Crist i des de la passió del món. La "inútil" vida de Jesús de Natzaret. La mort de Crist en creu és un fracàs? *Déu meu, Déu meu perquè m'heu abandonat ?*

Avui us convido a tenir una actitud contemplativa. Mirar amb els nostres ulls la vida. Mirar-la sense prejudicis, com si estiguéssim al final de la mateixa. Com aquell que vol descobrir quelcom de nou.

Mirem el món: El nostre món globalitzat. Guerres, desafiaments, patiment dels més febles, gran quantitat d'innocents que pel fet d'haver nascut els toca suportar un plus de patiment. Recordar (Sant Ignasi diu *traer a la memoria*), fer memòria d'aquelles situacions que coneixem d'abandó, de tristesa.

Hi ha diverses situacions o causes del patiment. Aquelles creus que neixen de la condició humana. Aquelles que són fruit del fet de ser homes o dones.

Som limitats, fràgils, temporals. No ens portem res a "l'altre barri". Què n'és de ridícul el pensar que la nostra vida és eterna aquí a la terra. I viure amb desig d'acumular, de tenir, de dominar, de controlar-ho tot. Es bo, molt bo sentir-se útil, treballar, donar sentit a la vida, estimar...Tanmateix no som eterns. Som contingents. I cal acceptar-ho. Aquesta seria una primera mirada. A la nostra limitació perquè som persones. Ni més ni menys.

Una altra causa és pel fet de fer un compromís per l'amor i l'estimació per les persones i el món. En efecte, som ésser humans i fets a imatge de Déu i per tant amb capacitats d'estimar. I d'estimar molt i de lliurar la vida. I de lliurar-la fins al final. I l'estimar fa patir. Fa feliç i fa patir molt. Tanmateix no hi ha un altre sentit a la vida. Estimar vol dir sortir d'un mateix, treballar per la família, sacrificar-se molt sovint, mastegar coses que no ens agraden.

Estimar vol dir treballar per a una societat millor, més justa, més amiga de la persona, més alegre, més solidària. Això es fa amb compromisos petits o grans. A través del dia a dia, a través de l'acció política o social. A través del nostre vot o des de la nostra militància. I treballar per la ciutat present i futura és treballar pel Regne de Déu. Ens omple i també ens fa patir. Estimar vol dir treballar per una església més propera a Jesús, més evangèlica, més senzilla, al costat dels més pobres, més confiada en Déu. Estimar són moltes coses que podem fer a la vida. Ignasi de Loiola ens diu que *l'amor s'ha de posar més en les obres que en els paraules*.

Una altra situació de patiment és el de les víctimes innocents. Són aquelles persones de tot el món que pateixen viure fora dels cir-

cuïts. Són milions de sers humans que viuen a prop o lluny de nosaltres que són els que pateixen el pecat d'un món injust. Es diuen refugiats, dones maltractades, esclavitzats per la droga, aformats, persones sense sostre, marginats, malalts sense recursos, immigrants que passen les fronteres fugint de la fam o de la guerra, i un llarguíssim etc. Han hagut de carregar una creu sense buscar-la. Se l'han trobat a la vida perquè han nascut en un lloc i no en un altre. Porten. Els ha tocat" porta un pes extra.

Tot plegat ja ho sabem. Ho hem meditat sovint. Tanmateix us convido a tornar-ho a fer. Es la història de la humanitat i la història de Déu. La història humana és història sagrada. La història, la nostra història és el lloc on s'expressa l'amor d'un Déu envers una humanitat que ell estima i ha estimat. I en aquesta història Déu es feu home. Plantà la tenda entre nosaltres. I en Jesús ha assumit la nostra condició humana.

Contemplem la nostra vida il·luminada per la vida i mort del Senyor. És "inútil" l'amor?

Jesús de Natzaret va ser persona, amb la màxima capacitat d'estimar fins a lliurar la vida i també va ser víctima del mal a la creu.

Jesús era per als poderosos d'Israel una persona perillosa. Un amenaça per la societat. Això és clar en els relats de la passió. Amenaça pels saduceus i fariseus, amenaça per les tradicions d'Israel, amenaça per l'Imperi. Un gran contrast si mirem com vivia i el que deia Jesús en la seva vida pública.

També nosaltres vivim les realitats com amenaça. Ens sentim envaïts pels altres. Sovint em destorben, em condicionen, m'obliguen a fer el que no vull. Em sento no valorat o valorada, em sento enganyat per moltes coses a la vida.

Els món dels exclosos de la societat també em molesten. Tendim a pensar que el qui no té feina és perquè no vol, el qui no treballa és un gandul. O l'immigrant ve a treure'ns el pa. I no sempre és així. El dolor dels altres, que ens fa relativitzar el nostre, ens costa acceptar-lo. I això val per les persones individuals com per als països o col·lectius exclosos de les decisions.

I Jesús apareix com a l'innocent perseguit i condemnat per unes lleis justes però que no entenen d'amor i de misericòrdia. *Jo vull misericòrdia i no sacrificis*, diu Déu. Contemplarem el *Ecce Homo* que és alhora "Ecce Deus".

Jesús és condemnat per molts tribunals durant la seva passió. Com és condemnat durant la seva vida. *Es la pedra que rebutjaren els constructors*. És important que mirem la construcció de la nostra experiència de fe i quin és el nostre fonament.

Jesús mor per dos raons, diu Gonzalez Faus. Mor perquè nosaltres matem. I mor perquè nosaltres morim. Mor perquè tots morim. És la nostra condició humana. Però també mor perquè es víctima de la injustícia humana. És víctima de la violència i del poder polític i religiós.

1. El Sanedrí o l'enveja

El Sanedrí es reuneix precipitadament per a jutjar el Senyor. Té pressa per enllestir la feina. S'acosta la Pasqua i no pot deixar les coses a mitges perquè ara vénen les festes. Hi eren tots: els grans sacerdots, els escribes, els fariseus. Hi havia quòrum. Jesús afirmava que era Fill de Déu quan li preguntaren allà. I el tribunal respon que no hi ha necessitat de res més. És clar. Aquell home de Natzaret els feia competència.

Quantes vegades a la vida experimentem gent que ens fa la competència, ens destorben, ens critiquen, no valoren el que fem. I de vegades no tenen culpa. Àdhuc actuen de bona fe. Com el sanedrí. Els ser humans ens rosem ens ferim, tenim enveja els uns dels altres. Som així. El Senyor va patir aquesta realitat i la pateix avui.

Quan van matar els companys del Salvador, l'alternativa era o "ells o nosaltres". Sentien que els jesuïtes eren una amenaça. O Monsenyor Romero, o Lluís Espinal o tants i tants d'altres. Per afirmar-nos a nosaltres mateixos hem de negar els altres. I a l'extrem de forma violenta, brutal, inhumana. I Jesús va rentar els peus dels deixebles. Afirmar el seu servei sense negar l'identitat de l'altre.

2. L'abandó dels amics

És una experiència molt dolorosa. L'abandó dels meus, dels nostres. Els amics, col·laboradors, la nostra família, la nostra comunitat, els "nostres". Sempre diem no hauria de ser així. És lògic, normal, possible que els de fora ens deixin sols. Tanmateix els nostres, no hauria de ser així. Però és així. La vida és sovint amarga.

Jesús resta sol a Getsemaní, durant tot el procés de la passió, a la creu. Només Maria i algunes dones l'acompanyen. I el poble que l'aclamava, els seguidors, els deixebles, els apòstols, els amics...on són?

Quantes persones en la nostra societat estan sols ! Sense sostre, casals d'avis, nens, presos, etc. abandonats per la família, per aquells que foren els seus amics i que ja no s'acosten davant del fracassat del no triomfador, d'aquell que pensem que no pot aportar res. Com un electrodomèstic vell els abandonem. Ja no és útil. Ja no val per a res. El Senyor experimenta la soledat de l'inútil.

3. Jo no faig mal a ningú: Pilat

El rentar-se les mans davant la realitat. Jo no faig mal a ningú, diem de vegades. El que passa que ens oblidem de preguntar-nos si fem el bé. Ens posem una vena als ulls. I mirem a altres bandes. Pilat es deixa condicionar pel context, té por a les conseqüències. No decideix que ja és una manera de decidir. L'ambigüïtat en la vida.

Tots som víctimes de "pilats" en la vida i alhora ens experimentem així en el nostre actuar. Posem el problema fora de nosaltres. "Ja s'ho faran" i quan ho experimentem en nosaltres ens dol i molt. Bones paraules i ens deixen a l'estacada.

Quantes reunions internacionals es fan sobre problemes sobre la fam, la pobresa, la pau. Però ningú no vol renunciar a res. Bones paraules, moltes fotos, però els pobres segueixen morint de gana i els refugiats segueixen fugint de les guerres. El Senyor també és víctima del Pilats d'avui.

4. La frivolitat d'Herodes

Herodes no està interessat en Jesús. Però intueix que pot ser un espectacle mediàtic. En pot treure profit i diversió. És terrible veure el Senyor com a espectacle de masses. Fill del consumisme, de la banalitat, de la superficialitat.

I Jesús calla. No pot parlar. No vol parlar. No entra en el joc. Està en un altre dimensió. No accepta la frivolitat i calla. És la situació de tantes persones que, abnegades, treballen per la fe, per la justícia, per l'educació, per la cultura, per la pau, per la família. I la seva veu no es pot sentir en els mitjans. Gent que calla i treballa. I treballa molt i lluita cada dia.

5. La ingratitud del poble

La gent que es beneficiava de l'obra de Jesús li dona l'esquena. És l'aprofitament de la bona voluntat d'altres i després els deixem a l'estacada. Quan uns pares/mares de família han donat la vida pels fills i experimenten el poc o el nul agraïment. El treballador pel Regne que té la sensació que treballa a contracorrent. Que ningú té una bona paraula per ell.

Us dono gràcies Senyor perquè heu amagat aquestes coses als poderosos i les heu mostrar als senzills. Però Jesús experimenta que tots el deixen sol. No hi ha matisos. Els poderosos i els senzills. Quin sentit té la nostra vida si podem morir sols i abandonats ? *Déu meu, Déu meu per què m'heu abandonat?*

Quin sentit té la nostra vida si podem morir sols i abandonats ? *Déu meu, Déu meu per què m'heu abandonat?*

Jesús passa per aquests tràngols durant la seva passió. Nosaltres també hi passem. Som actors i també pacients. El misteri de la vida és així. Cal mirar Jesús en creu i la humanitat en creu amb esperit de fe. I veure el misteri de vida que s'amaga en ella mateixa i intuir la *risa enorme del Amor* (JM Valverde).

Pere Borràs, s.j.